

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 11 sierpnia 1961 r.

Nr 61

TRESC:

Poz.:

ZARZĄDZENIA:

- 263 — Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 2 sierpnia 1961 r. w sprawie odpłatności za używanie broni stanowiącej własność Państwa oraz postępowania z bronią przyjętą przez organy Milicji Obywatelskiej do depozytu, a nie nadającą się do dalszego użytku 601
- 264 — Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 31 lipca 1961 r. w sprawie prowadzenia przez placówki uspołecznionego handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego sprzedaży pozarynkowej 601

OKOLNIK

- 265 — Ministra Finansów z dnia 27 lipca 1961 r. w sprawie finansowania kosztów usuwania szkód wywołanych zdarzeniami o charakterze losowym w nie podlegających obowiązkowi ubezpieczenia obiektach majątku trwałego przedsiębiorstw 604

263

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 2 sierpnia 1961 r.

w sprawie odpłatności za używanie broni stanowiącej własność Państwa oraz postępowania z bronią przyjętą przez organy Milicji Obywatelskiej do depozytu, a nie nadającą się do dalszego użytku.

Na podstawie art. 2 i art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. Nr 6, poz. 43) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Od osoby fizycznej, której przydzielono do użytku broń palną krótką stanowiącą własność Państwa, pobiera się tytułem opłaty za używanie tej broni kwotę 300 zł rocznie, płatną do końca roku. Równocześnie pobiera się równowartość zużytej przydzielonej amunicji.

2. Opłaty, o których mowa w ust. 1, wnosi się na rzecz jednostki, która przydzieliła broń do użytku.

§ 2. Przepis § 1 nie ma zastosowania do osób, którym broń wraz z amunicją wydano dla ochrony osobistej w związku z wykonywanymi przez nie czynnościami służbowymi lub w interesie publicznym.

§ 3. Organ Milicji Obywatelskiej, który przyjął do depozytu broń nie nadającą się do dalszego użytku, zarządza komisyjne zbadanie jej stanu technicznego w celu podjęcia decyzji co do przekazania jej na złom.

§ 4. 1. Komisję, o której mowa w § 3, powołuje właściwy komendant wojewódzki Milicji Obywatelskiej (Komendant Milicji Obywatelskiej m. st. Warszawy i Komendant Milicji Obywatelskiej m. Łodzi).

2. Jeżeli przedmiotem komisyjnego badania jest broń myśliwska, do udziału w pracach komisji można zaprosić dla wyrażenia opinii przedstawiciela wojewódzkiej rady łowieckiej, a jeżeli jest badana broń typu sportowego — przedstawiciela wojewódzkiego komitetu kultury fizycznej i turystyki lub przedstawiciela zarządu wojewódzkiego Ligi Przyjaciół Żołnierza albo przedstawiciela zarządu wojewódzkiego Ludowych Zespołów Sportowych.

3. Do udziału w pracy komisji należy zaprosić właściciela broni. Niestawiennictwo właściciela broni nie wstrzymuje wydania orzeczenia przez komisję.

§ 5. Komisja po szczegółowym zbadaniu broni wydaje orzeczenie o jej stanie technicznym, w którym stwierdza, czy dana broń kwalifikuje się do przekazania na złom. Orzeczenie to stanowi dla organu Milicji Obywatelskiej, w którego dyspozycji broń się znajduje, podstawę do wydania decyzji o przekazaniu broni na złom.

§ 6. 1. Do składnicy złomu broń przekazuje się za pokwitowaniem. Pokwitowanie dołącza się do akt sprawy.

2. Kwotę uzyskaną za broń przekazaną na złom wypłaca się właścicielowi broni.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Minister Spraw Wewnętrznych: W. Wicha

264

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 31 lipca 1961 r.

w sprawie prowadzenia przez placówki uspołecznionego handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego sprzedaży pozarynkowej.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244) oraz § 1 zarządzenia nr 88-Pre-

zesa Rady Ministrów z dnia 26 maja 1961 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów w zakresie nabywania przez jednostki gospodarki uspołecznionej i organizacje społeczne artykułów

przeznaczonych na zaopatrzenie w placówkach handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego (Monitor Polski Nr 44, poz. 201) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Sprzedażą pozarynkową w rozumieniu niniejszego zarządzenia jest sprzedaż bezgotówkowa i gotówkowa przez placówki uspołecznionego handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego na rzecz jednostek budżetowych, jednostek gospodarki uspołecznionej, organizacji społecznych oraz innych jednostek, które dochody swe czerpią z budżetu Państwa, z funduszy publicznych, składek członkowskich lub wpływu osiągniętego z działalności gospodarczej i które zakupione towary przeznaczają do bezpośredniego użytkowania lub spożycia oraz na swą działalność eksploatacyjną, produkcyjną lub usługową, a nie do dalszej odsprzedaży.

2. Do jednostek, o których mowa w ust. 1, zalicza się w szczególności:

- 1) urzędy i instytucje państwowe,
- 2) żłobki, przedszkola, szpitale, sanatoria, internaty, kolonie i półkolonie,
- 3) Fundusz Wczasów Pracowniczych,
- 4) organizacje zawodowe, jak związki zawodowe, naczelne organizacje techniczne itp.,
- 5) organizacje społeczne i polityczne,
- 6) kółka rolnicze (tylko w zakresie sprzedaży maszyn rolniczych),
- 7) uspołecznione punkty usługowe,
- 8) przedsiębiorstwa państwowe i spółdzielnie oraz ich związki w zakresie zakupów nie do dalszej odsprzedaży.

Ponadto do sprzedaży pozarynkowej zalicza się sprzedaż opakowań szklanych, odpadków użytkowych i metali szlachetnych pochodzących ze skupu.

3. Do sprzedaży pozarynkowej nie zalicza się sprzedaży na rzecz rzemieślników oraz prywatnego handlu i przemysłu.

I. Zasady sprzedaży.

§ 2. 1. Artykuły sprzedawane odbiorcom pozarynkowym dzielą się na:

- 1) artykuły nielimitowane,
- 2) artykuły limitowane.

2. Listę artykułów limitowanych ustala i ogłasza Minister Handlu Wewnętrznego w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Handlu Wewnętrznego, z tym że listę limitowanych materiałów budowlanych ustala się w porozumieniu z Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

3. Artykuły nielimitowane sprzedawane są odbiorcom pozarynkowym w ilościach zwyczajowo nabywanych w detalu.

4. Odbiorcy pozarynkowi przy wyborze i zakupie towaru traktowani powinni być na równi z konsumentami indywidualnymi i nie korzystają z dodatkowych uprawnień, jak np. pierwszeństwo przy zakupie, rezerwowanie towarów.

5. Przepis ust. 3 nie ma zastosowania do artykułów spożywczych zakupywanych przez kolonie letnie dla dzieci i młodzieży oraz ośrodki wczasowe, których okres trwania nie przekracza 3 miesięcy w roku.

§ 3. 1. W zakresie artykułów limitowanych maksymalną wielkość (limit) sprzedaży pozarynkowej (ilościowo lub wartościowo), której placówka handlu detalicznego nie może przekroczyć — określa jednostka nadrzędna w trybie przewidzianym w § 4.

2. W razie wyczerpania wyznaczonego limitu placówka handlu detalicznego nie może dokonywać dalszej sprzedaży odbiorcom pozarynkowym, nawet jeżeli posiada na składzie żądane towary.

§ 4. 1. Limit sprzedaży (§§ 2 i 3) ustala w skali krajowej i dla poszczególnych województw Minister Handlu Wewnętrznego w formie procentu w stosunku do ogólnej wartości danego artykułu przeznaczonego do sprzedaży detalicz-

nej. W stosunku do odbiorców pozarynkowych materiałów budowlanych limit ten ustala Minister Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych.

2. Wydziały handlu prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) ustalają na podstawie otrzymanych limitów (ust. 1) wartościowe limity sprzedaży pozarynkowej tych artykułów dla jednostek wojewódzkich organizacji handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego działających na terenie województwa (wojewódzkie zjednoczenie przedsiębiorstw handlowych, oddział okręgowy Związku Spółdzielni Spożywców „Społem”, wojewódzki zarząd gminnych spółdzielni „Samopomoc Chłopska”, przedsiębiorstwa detaliczne planowane centralnie itp.).

3. Jednostki wojewódzkie (ust. 2) ustalają z kolei w ramach otrzymanego limitu wartościowe limity ilościowe lub wartościowe dla podległych (zrzeszonych, zgrupowanych) jednostek.

4. Dyrektorzy przedsiębiorstw i zarządy spółdzielni na podstawie otrzymanego limitu ustalają limity dla poszczególnych sklepów zgodnie z § 3 oraz wielkość (ilość, wartość) artykułów limitowanych, której nie można przekroczyć przy jednorazowym zakupie.

§ 5. Sprzedaż pozarynkowa przez przedsiębiorstwa detaliczne, których listę podaje załącznik nr 1 do zarządzenia, nie podlega ograniczeniom (§ 2 ust. 3 i 4), z wyjątkiem artykułów limitowanych.

II. Organizacja sieci sprzedaży.

§ 6. 1. Sprzedaży pozarynkowej artykułów nielimitowanych dokonują wszystkie uspołecznione placówki handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego, o ile wydział handlu prezydium właściwej rady narodowej nie wprowadzi wyjątków, o których mowa w ust. 2.

2. Wydziały handlu prezydium właściwych rad narodowych mogą ograniczyć ilość placówek handlu detalicznego upoważnionych do sprzedaży pozarynkowej artykułów nielimitowanych pod warunkiem, że ilość placówek upoważnionych do tej sprzedaży będzie wystarczająca do zapewnienia sprawnej obsługi odbiorców pozarynkowych.

3. W razie wprowadzenia ograniczenia, o którym mowa w ust. 2, wydziały handlu prezydium właściwych rad narodowych obowiązane są równocześnie wydać zarządzenia, w których nałożony zostanie na zarządy przedsiębiorstw i spółdzielni obowiązek informowania odbiorców pozarynkowych o placówkach upoważnionych do tej sprzedaży oraz ich adresach przez wyraźne oznaczenie tych placówek i wywieszenie na widocznym miejscu w placówkach nie uprawnionych do sprzedaży pozarynkowej wykazu placówek uprawnionych wraz z ich adresami.

§ 7. 1. Sprzedaży pozarynkowej artykułów limitowanych dokonują wyłącznie placówki uspołecznionego handlu detalicznego ustalone przez wydziały handlu prezydium właściwych rad narodowych.

2. Wydziały handlu prezydium właściwych rad narodowych obowiązane są ustalić taką ilość placówek handlu detalicznego, aby została zapewniona sprawna obsługa odbiorców pozarynkowych.

3. Przepis § 6 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

III. Zasady fakturowania i kontrola sprzedaży.

§ 8. 1. Placówki uspołecznionego handlu detalicznego i przemysłu gastronomicznego wystawiają odbiorcom pozarynkowym faktury na drukach powszechnego użytku.

2. W razie dużej częstotliwości zakupu przez tego samego odbiorcę pozarynkowego (np. zakup artykułów spożywczych przez żłobki, przedszkola i kolonie) placówka może

wystawiać faktury na zbiorcze pozycje obejmujące sprzedaż w umówionym okresie. W okresie poprzedzającym wydanie faktury placówka prowadzi ewidencję bieżącej sprzedaży w specjalnym zeszycie, w którym odbiorca kwituje otrzymane każdorazowo towary. Wzór ewidencji zawiera załącznik nr 2 do zarządzenia.

3. Komplet formularza faktury składa się z oryginału i trzech kopii o tym samym numerze.

4. Placówki wystawiają faktury w czterech egzemplarzach. Oryginał i drugą kopię faktury otrzymuje właściwa komórka zarządu przedsiębiorstwa lub spółdzielni, której podlega placówka handlowa, pierwszą kopię — przedstawiciele odbiorcy jako przejściowe udokumentowanie zakupu, przy czym kopia ta nie stanowi dowodu księgowego. Trzecia kopia pozostaje w aktach placówki handlu detalicznego przez okres jednego roku od dnia zatwierdzenia rocznego sprawozdania finansowego, nie krócej jednak niż nastąpi rozliczenie osoby majątkowo odpowiedzialnej.

5. Formularze faktur dostarczane są placówkom przez przedsiębiorstwa, które uprzednio zaopatrują je w kolejną numerację. Na kopiach faktury należy zamieścić zastrzeżenie następującej treści: „Niniejsza kopia nie stanowi dowodu księgowego u odbiorcy”.

§ 9. 1. Po sprawdzeniu, że odbiorca jest odbiorcą pozarynkowym, właściwa komórka przedsiębiorstwa lub spółdzielni wciąga fakturę do rejestru sprzedaży pozarynkowej, którego wzór stanowi załącznik nr 3 do zarządzenia. W razie stwierdzenia, że odbiorca nie jest odbiorcą pozarynkowym, przedsiębiorstwo nie wciąga rachunku do rejestru i traktuje sprzedaż jako rynkową.

2. Po dokonaniu czynności, o których mowa w ust. 1, przedsiębiorstwo zaopatruje oryginał faktury w odcisk pie-

czętki przedsiębiorstwa i w kolejny numer rejestru sprzedaży pozarynkowej oraz przesyła ją odbiorcy.

3. Zapisy rejestru stanowią podstawę do sprawozdawczości ze sprzedaży pozarynkowej prowadzonej zgodnie ze sprawozdawczością Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 10. Przy rozliczeniach za zakupy dokonywane w trybie § 8 ust. 2 stosuje się przepisy § 5 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 13 sierpnia 1958 r. w sprawie form rozliczeń za dostawy, roboty i usługi pomiędzy jednostkami gospodarki uspołecznionej (Dz. U. z 1958 r. Nr 54, poz. 264 i z 1960 r. Nr 33, poz. 188).

§ 11. Przy sprzedaży bezgotówkowej placówka handlowa obowiązana jest przestrzegać przepisów zarządzenia nr 87 Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 13 lutego 1956 r. w sprawie trybu sprawdzania przez jednostki handlu uspołecznionego uprawnień do odbioru towaru (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Handlu Wewnętrznego z 1956 r. Nr 5, poz. 11 i z 1957 r. Nr 4, poz. 15).

§ 12. Traci moc zarządzenie nr 354 Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 23 października 1954 r. w sprawie prowadzenia przez placówki handlu detalicznego sprzedaży dla konsumentów zbiorowych oraz rzemieślników w zakresie artykułów przemysłowych (Dziennik Urzędowy Ministerstwa Handlu Wewnętrznego z 1958 r. Nr 9, poz. 42, z 1959 r. Nr 1, poz. 3 i z 1960 r. Nr 38, poz. 116) w części uregulowanej niniejszym zarządzeniem.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z wyjątkiem przepisów §§ 2—5, które wchodzi w życie z dniem 1 września 1961 r.

Minister Handlu Wewnętrznego: M. Lesz

Załączniki do zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego z dn'a 31 lipca 1961 r. (poz. 264).

Załącznik nr 1.

WYKAZ ORGANIZACJI HANDLU DETALICZNEGO, W KTÓRYCH SPRZEDAŻ POZARYNKOWA NIE PODLEGA LIMITOWANIU

1. Centrala Techniczno-Handlowa „Motozbyt”,	6. Morska Centrala Zaopatrzenia,
2. Przedsiębiorstwo Handlu Sprzętem Medycznym,	7. Centrala Handlowa Przemysłu Chemicznego „Chemia”,
3. Zarząd Zaopatrzenia w Sprzęt i Artykuły Techniczne „Centrala Techniczna”,	8. Centrala Zbytu Drewna,
4. Przedsiębiorstwo Zaopatrzenia Szkół „Cezas”,	9. Krajowy Związek Spółdzielni Transportu,
5. Centrala Produktów Naftowych „CPN”,	10. Przedsiębiorstwa aptek,
	11. Zjednoczenie Przemysłu Zielarskiego „Herbapol”.

Nazwa odbiorcy i adres

Załącznik nr 2.

EWIDENCJA BIEŻĄCYCH ZAKUPÓW PRZY WYSTAWIANIU ZBIORCZYCH FAKTUR ZA ZAKUPY W USTALONYCH OKRESACH

Data zakupu	Nazwa artykułu	Ilość	Cena jednostkowa zł	Wartość ogólna zł	Podpis odbiorcy (tylko osoba upoważniona)	Nr i data faktury	Uregulowano dnia

U w a g a : Ewidencję prowadzić należy według poszczególnych odbiorców, a w ramach odbiorców na poszczególne artykuły.

REJESTR SPRZEDAŻY POZARYNKOWEJ

Lp.	Nr faktury	Data faktury	Odbiorca	Kwota faktury zł	Sprzedaż			
					bezgotówkowa	gotówkowa	artykułów limitowanych	
							rezwa artykułu	wartość zł

265

OKÓLNİK MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 lipca 1961 r.

w sprawie finansowania kosztów usuwania szkód wywołanych zdarzeniami o charakterze losowym w nie podlegających obowiązkowi ubezpieczenia obiektach majątku trwałego przedsiębiorstw.

W związku z przepisami uchwały nr 387 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1960 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw przemysłowych i ich zjednoczeń objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 91, poz. 411) i przepisami § 18 zarządzenia nr 18 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 lutego 1961 r. w sprawie zasad realizacji i zmian w planie inwestycyjnym na rok 1961 (Monitor Polski Nr 13, poz. 69 i Nr 28, poz. 134) oraz wobec zgłaszanych wątpliwości co do źródeł i sposobu pokrywania kosztów usuwania szkód w nie podlegających ubezpieczeniu obiektach majątku trwałego — zgodnie z uchwałą nr 1 Prezydium Rządu z dnia 3 stycznia 1961 r. w sprawie ubezpieczenia środków trwałych przedsiębiorstw przemysłu państwowego oraz przedsiębiorstw i jednostek budżetowych (Monitor Polski Nr A-4, poz. 47) wyjaśnia się, co następuje:

1. Usunięcie szkody w obiektach majątku trwałego przedsiębiorstwa wywołanej zdarzeniami o charakterze losowym (pożarem, huraganem lub powodzią) następuje przez doprowadzenie uszkodzonego obiektu do stanu sprawności technicznej (produkcyjnej lub usługowej), jaką obiekt posiadał przed uszkodzeniem, w drodze dokonania remontu lub inwestycji.

2. Jeżeli do usunięcia szkody, o której mowa w ust. 1, wymagane jest poddanie uszkodzonych obiektów remontom, których zakres według kryteriów określonych w przepisach o systemie planowo-zapobiegawczych remontów kwalifikuje się do remontów bieżących, przedsiębiorstwo finansuje koszty usunięcia szkody ze środków obrotowych w ciężar strat nadzwyczajnych. Jeżeli szkoda, o której mowa, przybrała znaczne rozmiary, przedsiębiorstwo może zwrócić się do jednostki nadrzędnej o udzielenie dotacji na pokrycie niedoboru środków obrotowych wywołanego stratami nadzwyczajnymi, o których mowa, z funduszu rezerwowego zjednoczenia. Dotacje te mogą być udzielane zaliczkowo w ciągu roku na podstawie zestawienia poniesionych strat.

3. W razie gdy do usunięcia szkody wymagane jest poddanie uszkodzonego obiektu majątku trwałego remontowi ka-

pitalnemu lub dokonanie inwestycji kwalifikujących się do inwestycji własnych przedsiębiorstw, przedsiębiorstwa pokrywają związane z tym nakłady ze środków przewidzianych na finansowanie inwestycji i remontów kapitałnych (fundusz inwestycyjno-remontowy). W razie braku wolnych nie zaangażowanych środków na ten cel przedsiębiorstwo może zwrócić się do właściwego oddziału banku o udzielenie antycypacyjnego kredytu bankowego w trybie przewidzianym w § 18 zarządzenia nr 18 Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 lutego 1961 r. w sprawie zasad realizacji i zmian w planie inwestycyjnym na rok 1961 (Monitor Polski Nr 13, poz. 69 i Nr 28, poz. 134). Udzielony kredyt podlega spłacie z funduszu inwestycyjno-remontowego przedsiębiorstwa. Środki na spłatę kredytów powinny być zapewnione w drodze udzielenia na ten cel dotacji z funduszu rezerwowego zjednoczenia lub w drodze redystrybucji funduszu amortyzacyjnego pozostawionego do dyspozycji przedsiębiorstw w trybie przewidzianym w § 19 ust. 4 uchwały nr 387 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1960 r. w sprawie zasad gospodarki finansowej państwowych przedsiębiorstw przemysłowych i ich zjednoczeń objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 91, poz. 411).

4. W razie gdy do usunięcia szkody wymagane jest dokonanie inwestycji zakwalifikowanej do inwestycji zjednoczeń, przedsiębiorstwo zwraca się do banku finansującego inwestycje o udzielenie kredytu w trybie § 18 zarządzenia nr 18 Prezesa Rady Ministrów powołanego w ust. 3. Uzyskany kredyt podlega spłacie ze środków przewidzianych na finansowanie inwestycji zjednoczeń. Środki na spłatę kredytu, o którym mowa, jednostki nadrzędne zapewniają w drodze dokonania odpowiednich zmian w planie inwestycyjnym. Jeżeli spłata kredytu nie zostanie zapewniona w roku, w którym został zaciągnięty, jednostki nadrzędne są zobowiązane do zapewnienia środków na jego spłatę przy ustalaniu wskaźników dotyczących planów rocznych zainteresowanych przedsiębiorstw na rok następny.

Minister Finansów: *J. Albrecht*